

Sandefjord, 7. april 2016: Vedtak i sak 258-2015.

Klager: NN v/adv. XX

Innklaget: Conecto AS, Postboks 85, 1332 Østerås.

Saken gjelder: Om nemdas kompetanse. Om sammenslåing av krav.
Om erstatning for advokatutgifter.

1. Kravet:

Klagen gjelder to misligholdte lån til YY Bank AS. Lånebeløpene var på henholdsvis kr 2 280 000 og kr 470 000. Den nominelle rente var 4,350 % p.a. på det største lånet og 5,100 % p.a. på det minste. Begge lån hadde ett års avdragsfrihet og skulle deretter tilbakebetales i månedlige terminer over 20 år. Renter forfalt etterskuddsvis, i følge teksten på obligasjonene, første gang 12.04.15. Lånene var sikret med pant i de samme eiendommene.

2. Saksforholdet:

Selv om første forfall for betaling av renter opprinnelig var avtalt til 12.04.15 skal dette ha blitt endret etter muntlig avtale mellom partene til 14.05.15. Da intet ble betalt, sendte fordringshaver 01.06.15 varsel om manglende betaling av henholdsvis kr 15 217 og kr 3 808. Da heller ikke dette førte til betaling, sendte fordringshaver likelydende inkassovarsel for de to lånene. I inkassovarslene, begge datert 22.06.15, het det blant annet "Kredittavtalen er i sin helhet forfalt til betaling, jf. tidligere tilsendt oppsigelse. I henhold til inkasloven § 9 vil saken bli sendt til inkasso hvis ikke hele saldoen [henholdsvis kr 2 280 543 og kr 470 000] med tillegg av renter og omkostninger, blir betalt innen 14 dager fra dato på dette varselet."

Da kravet ikke var ajourført som avtalt, skal fordringshaver 16.07.15 ha sendt klager e-post om at saken ville bli sendt til inkasso innen kort tid. Saken ble deretter oversendt til innklagede som på vegne av fordringshaver sendte "Betalingoppfordring (inkaslovens § 10)-varsel om oppsigelse". Det fremgikk av spesifikasjoner vedlagt varslene at kravene til inkasso gjaldt terminforfallene 14. mai, 14. juni og 14. juli 2015. Inkasoomkostninger var lagt til kravene med henholdsvis kr 1 625 og kr 812,50. Totalkravene utgjorde henholdsvis kr 33 764,31 og kr 8 712,14. Betalingoppfordringene varslet samtidig om at låneavtalene var å anse som vesentlig misligholdt ved manglende betaling innen 14 dager, og at låneavtalene da var å anse som forfalt i sin helhet.

Klager betalte inn kr 24000 på belastningskonto hos fordringshaver den 29.07.15.

Innklagede sendte 05.08.15 inkassovarsler for hele saldoen på hvert av lånene. Under "Sakens omkostninger" var det lagt til henholdsvis kr 1 706,25 og kr 893,75. Innklagede har opplyst at det er beregnet purregebyr med tillegg av mva., noe som tilsvarer økningen på kr 81,25 på hver av sakene. Totale krav utgjorde nå hhv kr 2 320 658,50 og 480 288,38

Klager betalte den 11.08.15 ytterligere kr 15 000 til belastningskonto hos fordringshaver.

Betalingsoppfordringer ble sendt 20.08.15. Inkasoomkostninger var tillagt hvert av kravene med kr 6 500.

Nye varsler, "BETALINGSOPPFORDRING Inkassoloven § 10, VARSEL OM RETTSLIG INNDRIVING Inkassoloven § 11 og VARSEL OM TVANGSFULLBYRDELSESLOVEN § 4-18/4-19", ble 09.09.15 sendt i begge saker. Sakens omkostninger var også her beregnet med kr 6 500 i hver av sakene.

Innklagede sendte 16.10.15 begjæring om tvangssalg til Kongsberg tingrett. Begge lån med renter og omkostninger, samt krav om inkassokostnader på kr 26 000 var tatt med i begjæringen. Det var i tillegg opplyst at "Skyldneren har betalt etter iverksatt inkasso til inkassator kr 0,00 og direkte til kreditor kr 0,00 på denne sak. Beløpet er tatt hensyn til i denne begjæring."

I perioden 3. til 16. november var det utstrakt kontakt mellom klager, hennes advokat, innklagede og fordringshaver. Korrespondansen gjaldt de foretatte innbetalinger og rettmessigheten av inkassoomkostningene.

I e-post av 16.11.15 fremsatte innklagede et tilbud til klager. Tilbudet innebar en ajourføring av lånene, korrigert for innbetalingen til fordringshaver, samt frafall av omkostninger med kr 13 000. I tilbudet het det blant annet "Partene har etter det ikke andre krav mot hverandre enn det som følger av låneavtalen. Dersom betalingen mottas uten andre merknader anses avtale inngått på vilkår som angitt i denne e-post. Dersom beløpet ikke innbetales eller innbetales med vilkår utover det som fremgår av denne e-posten, anses avtalen om å ta lånet tilbake som ikke akseptert og eventuell innbetaling vil da tilbakeføres og allerede igangsatt prosess vil fortsette. Eventuelle innsigelser til kravet kan i den forbindelse prøves av tingretten."

I svaret, som ble sendt samme dag, het det blant annet "Jeg vil nå anbefale min klient å betale kravet, all den tid hun i motsatt fall vil oppleve at hennes eiendom blir tvangssolgt. I realiteten innebærer tilbudet at min klient blir nødt til å akseptere et krav om inkassokostnader, som helt opplagt er urettmessig. [...] I alle tilfeller vil jeg, som forklart ovenfor, anbefale min klient å betale dette. Hun vil følgelig betale seg ajour, og unngå tvangssalg av sine eiendommer. Jeg kan derimot også informere om at jeg sterkt vil anbefale min klient å forfølge den opptreden som foreligger i saken, som jeg opplever som meget kritikkverdig."

Kravet ble deretter betalt, og begjæringen om tvangssalg ble trukket uten at tingretten hadde tatt stilling til den.

På vegne av skyldner ble klage til Inkassoklagenemnda framsatt 30.11.15. Det ble anført at innklagede måtte tilbakebetale innbetalte utenrettslige inndrivelseskostnader, renter og dekke klagers kostnader til nødvendig juridisk bistand med kr 16 000.

Klagen ble oversendt innklagede for uttalelse. I sitt tilsvaer til nemnda ba innklagede om at saken måtte avvises, i det den faller utenom nemndas saklige kompetanse. Subsidiært ble det anført at klagen ikke måtte tas til følge.

Partene ble orientert om at saken ville bli overført til behandling i nemnda. Klager ble gitt anledning til å kommentere innklagedes tilsvaer, og innklagede ble oppfordret til å dokumentere at også terminene var inkassovarslet før inkasso ble satt i verk for disse, samt til å redegjøre for omkostningsøkningen på inkassovarslene, datert 05.08.15.

Klager anførte at saken klart faller inn under nemndas saklige kompetanse, og at innklagede hadde plikt til å slå sammen kravene til felles behandling. Erstatningskrav for advokatbistand var økt til kr 20 000.

Innklagede fremla etterspurte dokumenter og fastholdt sin anførsel om at saken måtte avvises fra nemndbehandling, idet den aktuelle klagesak faller utenfor nemndas saklige kompetanse slik dette er oppgitt i avtalen som nemnda har sitt utspring fra. Innklagede bemerket videre at de saksomkostninger klager har krevet, fremstår som inadekvat høye, sett opp mot kravets omfang. Det var endelig bemerket at dersom klager gis medhold på annet punkt enn det som er anført fra klagers side, fremstår ikke saksomkostningene som rimelige eller i tilstrekkelig grad nødvendige.

I brev 01.02.16 til nemnda bekreftet innklagede at de hadde tilbakebetalt de omstridte inkassokostnadene på kr 13 000. Begrunnelsen var at man ved fornyet gjennomgang hadde oppdaget at det uberettiget var beregnet purregebyr i inkassovarslet 05.08.15, en dag etter at lånene var forfalt etter oppsigelse 21.07.15. Innklagede mente saken måtte avvises fra nemndbehandling, idet den rettslige interesse i å se nemndas avgjørelse med dette var bortfalt.

Klager opprettholdt kravet om behandling i nemnda.

3. Partenes anførsler:

Klager mener innklagede har brutt god inkassoskikk i forbindelse med inndrivelse av to lån for YY Bank AS.

Det anføres at det foreligger brudd på inkassoloven § 8. Klager har opplevd dette nærmest som utpressing og ønsker at nemnda vurderer forholdet og prosessen, som har vært svært belastende. Det bemerkes at klager har betalt inn to større summer til belastningskontoen hos fordringshaver i juli og august 2015 som hun antok var tilstrekkelig for ajourføring. Informasjonen om betalingene ble ikke videreformidlet til innklagede. Klagers innbetalinger var uansett ikke store nok til at de representerte en ajourbetaling i henhold til avtalen fullt ut (det manglet noen få tusen), slik at den senere begjæringen om tvangssalg således var berettiget.

All den tid det var begjært tvangssalg av hennes faste eiendom, og på tross av tilbakemelding til innklagede om at omkostningene var urettmessige, ble hun nødt til å betale inn et beløp som for henne åpenbart representerte et brudd på god inkassoskikk. Det anføres at klager ikke har frasagt seg retten til nemndbehandling. Tvert imot ble det i e-postkorrespondansen spesifikt opplyst at inkassators opptreden ville bli forfulgt. I alle tilfeller ville en avtale der en forbruker fraskriver seg retten til nemndbehandling vært ugyldig. Det ble vist til inkassoloven § 22 fjerde ledd hvor det heter at en forbruker ikke kan fraskrive seg adgangen til å kreve nemndbehandling.

Klager finner det noe oppsiktsvekkende at innklagede anfører at de ikke er underlagt inkassolovens regler når de som ledd i inndrivelsen av et forfalt krav inngår avtaler/minnelige løsninger på vegne av fordringshaver.

Det anføres også at innklagede har fremsatt krav om dekning av utenrettslige kostnader før det er sendt inkassovarsel, ref. betalingsoppfordringer av 21.07.15.

Videre anføres det at innklagede har påført saken unødvendige kostnader ved ikke å slå de to låneforholdene sammen. Det er vist til Finanstilsynets rundskriv av 8. februar 2011 der det fremgår at når en inkassator får oversendt to eller flere krav samtidig, fra samme oppdragsgiver mot samme skyldner, og kravene er på samme stadium i innfordringsprosessen, skal kravene som utgangspunkt slås sammen.

Dersom separat inndriving ikke er nødvendig, vil heller ikke omkostningene ved dette være nødvendige. Kravene i denne saken skulle derfor ha vært behandlet samlet, og det samlede hovedkravet skulle vært beregningsgrunnlaget for de utenrettslige inndrivingskostnadene. I denne saken er begge tvangsgrunnlag gjeldsbrev med identiske vilkår. Eneste forskjell er rentesatsen. Begge lån er sikret med pant, og pantesikkerheten er den samme. Begge lån er brakt til forfall på samme dato, og innfordringsløpet har vært identisk både hos fordringshaver og innklagede. Innklagede må åpenbart ha mottatt sakene på samme tidspunkt, ettersom de har etterfølgende saksnummer hos innklagede. Kravene har hele tiden vært på samme stadium i inndrivelsesprosessen. Inkassoklagenemnda har i sak 110-2009 avvist samme type anførsler som innklagede har anført som grunner for at kravene ikke er egnet for sammenslåing.

Etter inkassoloven § 17 fjerde ledd faller erstatningsplikten bort dersom en fordringshaver eller inkassator opptrer i strid med god inkassoskikk overfor skyldneren. Da inkassator i denne saken har opptrådt i strid med inkassoloven § 17, foreligger det brudd på god inkassoskikk. Skyldner plikter da ikke å betale noen del av inkassoomkostningene som er påført saken. Innklagede må tilbakebetale innbetalte utenrettslige inndrivelseskostnader i saken til klager, herunder kr 13000, samt renter etter den til enhver tid gjeldende forsinkelsesrente fra og med klagers betalingsdato til og med tilbakebetaling skjer.

Det anføres etter dette at saken klart faller inn under nemndas saklige kompetanse. Også etter tilbakebetaling av betalte inkassokostnader foreligger det et rettslig behov for å få avklart plikten til å dekke klagers nødvendige sakskostnader i henhold til nemndavtalen pkt 6.3. I tillegg ble det vist til at innklagedes opptreden er i strid med god inkassoskikk, og at fremgangsmåten synes å være et utslag av en fast praksis, og at det da er viktig med en avgjørelse i saken slik at innklagede får et insentiv til å korrigere sine rutiner.

Endelig anføres at innklagede må dekke klagers kostnader til juridisk bistand på i alt kr 20 000.

Innklagede anfører prinsipalt at saken skal avvises fordi den falle utenfor nemndas kompetanse, jf. avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet om klagenemnd for inkassotjenester punkt 5.9 første kulepunkt. Det er riktignok innledningsvis i saken krevet ordinære inkassoomkostninger, og det ville falt innenfor nemndas mandat å vurdere berettigelsen av dette dersom saken hadde vært klaget inn før begjæring om tvangssalg ble sendt tingretten.

Uansett er saken løst ved et utenrettslig forlik som omfatter flere forhold, bl. a. omkostninger, men når løsningen er gjort i form av en avtale mellom partene, reguleres dette av avtalelovens og andre kontraktsrettslige bestemmelser. Det var ingen plikt for banken å ta tilbake lånene på ordinære vilkår. Alternativet for banken til ikke å inngå avtalen, var at tvangssalget fortsatte. Idet det er tale om en minnelig overenskomst, er forholdet utenfor det regulatoriske feltet for inkassoloven, i motsetning til tilfellet dersom avtale ikke hadde kommet i stand og saken hadde blitt innklaget før saken gikk rettslig.

Når det gjelder fastsettelsen av omkostningene i den minnelige avtalen, er det klart at det er tatt utgangspunkt i inkassosatsen, dette er jo også tilkjennegitt. Dette er ikke uvanlig i en minnelig ordning at det tas et utgangspunkt i noe utenforliggende for å søke å oppnå enighet. Idet avtalen er inngått i minnelighet, ligger det også andre omkostninger enn de rene inkassoomkostninger i de omkostninger som er krevet, blant annet ble advokat benyttet fra bankens side. Det var dessuten fremsatt som et tilbud som motparten kunne velge å akseptere eller fremsette alternative forslag til. Som kjent aksepterte motparten forslaget. Vel kan en avtale være gjenstand for den type revisjon som klager anfører skal skje, men dette tilligger ikke nemndas kompetanseområde. Avtalen skal ikke revideres da den ikke er urimelig. Det bemerkes også at klager var bistått av advokat da den minnelige avtalen ble inngått, noe som tilsier at den heller ikke av den grunn bør gjøres til gjenstand for revisjon. Som et reelt hensyn kan også bemerkes at det

kan være mindre løsningsvilje i saker som behandles ved fremmedinkasso dersom inngåtte minnelige avtaler skal være gjenstand for klagebehandling i Inkassoklagenemnda. Dette vil kunne slå uheldig ut generelt for skyldnere. Det avgjørende i så måte er hva som anses som en urimelig avtale etter avtaleloven, og det er en annen vurdering enn de vurderinger som gjøres etter inkassoloven.

Det anføres subsidiært at de samlede utenrettslige omkostningene er korrekt beregnet. Til dette bemerkes at de aktuelle lånene ikke er egnet for sammenslåing. Selv om det er likheter mellom lånene, er det også klare ulikheter, dette gjelder i første rekke renten og ikke minst lånebeløpets størrelse. Gjeldsbrev er et særskilt tvangsgrunnlag, og under tvangsfullbyrdelse kan enhver innsigelse rettes mot et slikt tvangsgrunnlag, jf. tvangsfullbyrdsloven § 4-2. Idet innsigelsesadgangen ikke er nevneverdig begrenset, er det heller ikke uvanlig at innsigelser mottas. Det ville i en sak som denne f.eks. vært anledning til å rette den innsigelse at banken skulle frarådet debitor før låneopptak, jf. finansavtaleloven § 47, enten for begge lånene, men også for kun av ett av lånene, f.eks. topplånet fordi det kom i tillegg til det større lånet, men også motsatt innsigelse kunne vært fremsatt. Ulike innsigelser til renteberegningen er heller ikke uvanlig, og kanskje desto sterkere vil slike innsigelser kunne fremsettes når det er to lån som beregnes med ulik rente.

I tillegg til at ulike innsigelser kunne vært gjort gjeldende mot de ulike tvangsgrunnlagene, vil det heller ikke være uvanlig at de ulike kredittavtalene sikres ytterligere dersom foreliggende sikkerheter ikke anses tilstrekkelig.

Det er flere forhold som må vurderes ved sammenslåing av krav, men det anføres at kravene ikke var egnet for sammenslåing i foreliggende tilfelle.

Etter en fornyet gjennomgang av saken har innklagede funnet å tilbakebetale de innbetalte inkassoomkostningene fordi det ble beregnet purregebyr i inkassovarsel av 05.08.15. Dette varselet var sendt kun en dag etter at hele lånet var brakt til forfall. På bakgrunn av feilen har innklagede valgt å tilbakebetale det beløp som skyldner har betalt utover selve ajourbeløpet på lånet. Det anføres at klager da ikke kan ha noen rettslig interesse i saken og at nemnda av den grunn må avvise saken.

Subsidiært anføres derfor at klagen ikke tas til følge.

4. Finansklagenemnda Inkasso sitt syn på saken:

Inkassoklagenemnda endret fra 01.01.16 navn til Finansklagenemnda Inkasso, idet driften av sekretariatet og nemndbehandlingen i Inkassoklagenemnda fra samme dato ble overtatt av Finansklagenemnda. Saken ble behandlet i fulltallig nemndmøte 8. februar 2016. For Forbrukerrådet møtte vara, Ane Kjøber Opstad, for nemndas faste medlem, Line Klefstad. Vedtak ble truffet med følgende begrunnelse:

Klagen dreier seg om to krav; fritak for betaling av utenrettslige kostnader og dekning av utgifter til advokat.

a. Nemndas kompetanse.

Det følger av inkassoloven § 22 at en skyldner kan kreve nemndbehandling av enhver tvist hvor nemnda er kompetent hvis skyldneren har saklig interesse i å få nemndas uttalelse i saken. Bestemmelsen må

sammenholdes med nemndavtalen som i punkt 5.9 regner opp ytterligere eksempler på klager som skal avvises av nemnda.

Nemnda tar først stilling til innklagedes påstand om at klagen må avvises fordi klager mangler saklig interesse i å få nemndas uttalelse da kravet på inkassoomkostningene er frafalt.

Nemnda må legge til grunn at fordringshaver kort tid før behandlingen i nemnda trakk saken fra inkasso uten at klager ble belastet noen inkassoomkostninger. Det er i nemndas praksis lagt til grunn at når fordringshaveren ettergir omkostningene før nemndbehandlingen, bortfaller klagers "saklige interesse" i å få saken behandlet for nemnda. Dette fordi man ikke ville kunne oppnå noe annet eller mer ved nemndbehandlingen enn innklagedes erkjennelse av å ha opptrådt feil, når kravet på inkassosalær samtidig frafalles.

Klagen tas derfor ikke under behandling (avvises) for så vidt gjelder klagers plikt til å betale utenrettslige omkostninger.

Det er da ikke nødvendig for nemnda å ta stilling til om klagen også skulle vært avvist for så vidt gjelder inkassokostnadene fordi saken var brakt inn for tingretten, jf. nemndavtalen punkt 5.9 fjerde kulepunkt.

Klager har imidlertid også krevd å få dekket sine egne advokatutgifter, og dette kravet er bestridt av innklagede/fordringshaver.

Slik nemnda forstår innklagede, er det anført at saken faller utenfor nemndas kompetanseområde fordi det er inngått en minnelig avtale mellom partene som ikke reguleres av inkassolovens bestemmelser, og som ikke omfatter dekning av klagers advokatutgifter

Nemnda legger til grunn at det er avtalefrihet mellom partene om hvordan et krav skal betales, også etter at mislighold er oppstått og innfordring er iverksatt. I nærværende sak fremsatte innklagede et tilbud der det blant annet het: «Dersom betalingen mottas uten andre merknader anses avtale inngått på vilkår som angitt i denne e-post. Dersom beløpet ikke innbetales eller innbetales med vilkår utover det som fremgår av denne e-posten, anses avtalen om å ta lånet tilbake som ikke akseptert og evt innbetaling vil da tilbakeføres og allerede igangsatt prosess vil fortsette[..]». Beløpet i tilbudet ble betalt med følgende forbehold: «[...] I alle tilfeller vil jeg, som forklart ovenfor, anbefale min klient å betale dette. Hun vil følgelig betale seg ajour, og unngå tvangssalg av sine eiendommer. Jeg kan derimot også informere om at jeg sterkt vil anbefale min klient å forfølge den opptreden som foreligger i saken, som jeg opplever som meget kritikkverdig.» Til tross for klagers forbehold, og i strid med eget utsagn, ble begjæringen om tvangssalg trukket og innbetalingen ble ikke returnert. Slik nemnda ser det, avskjærer ikke avtalen i dette tilfellet at klager følger opp «den opptreden som foreligger i saken». Klagen kan således ikke avises på dette grunnlag med hensyn til krav om dekning av egne advokatutgifter.

b. Erstatning for utgifter til advokat.

I henhold til nemndavtalen § 6.3 kan nemnda i spesielle tilfeller pålegge innklagede å dekke nødvendige saksomkostninger for klager. Ordlyden peker på at terskelen for å tilkjenne dekning av klagers saksomkostninger er høy. Ordningen med en klagenemnd er basert på at utgiftene dekkes av bransjen selv og det offentlige (Forbrukerrådet). Utfylling av et enkelt klageskjema er normalt tilstrekkelig til at klager kan behandles. I tvistelovens forarbeider er utgangspunktet at en part må "finne seg i å bruke tid og arbeid på

sine forretningsmessige og private affærer, også om de leder til rettstvist, uten at kostnadene kan belastes andre." Bruk av advokat er frivillig og kan normalt ikke påregnes erstattet av motparten.

Av de fremlagte dokumenter fremgår det at klager i begynnelsen av november 2015 var i kontakt med både fordringshaver og innklagede på telefon og på e-post. Innklagede ga henne 03.11.15 et tilbud om å betale seg à jour. Kravet var betaling av kr 112 600. Det besto blant annet av avbetaling av inkassosalær for begge lån, hver med kr 13 000, og det var ikke tatt hensyn til innbetalingene på belastningskonto på i alt kr 39 000. Hun tok i e-post 05.11.15 opp flere spørsmål, blant annet knyttet til en nedbetalingsavtale om å betale kr 10 000 pr. måned og om de innbetalinger som hun foretok på sommeren 2015. Fordringshaver bekreftet i e-post 6. november at det var innbetalt kr 39 000, men henviste henne til innklagede fordi saken var overført til inkasso, og da "stoppes belastningsavtalen og betalingsavtale må avtales med inkassoselskapet." Klager kontaktet kort tid etter egen advokat som i e-post 09.11.15 ba om å få all relevant dokumentasjon. I e-post 13.11.15 påpekte klagers advokat at det var foretatt innbetalinger på kr 39 000, og at det ikke var grunnlag for dobbelt inkassosalær da kravene skulle vært slått sammen. Først 16.11.15 beklaget innklagedes advokat at det ikke var tatt hensyn til innbetalt beløp og reduserte samlet salær til kr 13 000. Det beløp som nå ble krevd, var kr 61 600.

Dokumentene i saken viser at innklagede, da begjæringen om tvangssalg ble sendt, ikke var klar over de innbetalinger som var foretatt til den avtalte belastningskontoen, og at innklagede først ble klar over dette etter at klagers advokat gjorde oppmerksom på forholdet. Dette er etter nemndas syn klanderverdig i en alvorlig sak som tvangssalg av fast eiendom. Fordringshaver og innklagede må identifiseres når det gjelder dette forhold, og det berettiget klager til å ta kontakt med advokat ettersom hun ikke selv nådde frem da hun på egen hånd påpekte forholdet.

Innklagede tok heller ikke hensyn til anførselen om at kravene uansett skulle vært sammenslått, og at kostnadene ved å iverksette to inkassosaker ikke var nødvendig. Et slikt forhold forutsetter kjennskap til inkassoloven og forståelsen av loven, noe som ikke kan forventes hos skyldnere uten juridisk kompetanse. Uten at det er nødvendig å ta stilling til om kravene skulle vært slått sammen, peker nemnda på at nødvendighetskriteriet praktiseres strengt. Momenter som er blitt vurdert er fordringshavers behov for kostnadsdekning og effektiv saksbehandling mot skyldners behov for beskyttelse mot unødige kostnader. Nemnda har merket seg at kravene gjelder de samme parter, er overført til inkasso på samme dag og var på samme stadium i innfordringsprosessen. Med mindre kravene ikke er egnet for sammenslåing er hovedregelen at sakene skal sammenslås. Begge saker ble for øvrig slått sammen ved begjæringen om tvangssalg, etter at utenrettslige saksomkostninger var påløpt.

Nemnda er også av den oppfatning at inkassoomkostningene som nå er tilbakebetalt i sin helhet som uberettiget, ikke ville blitt tilbakebetalt uten denne bistanden, dette til tross for at tilbakebetalingen ble foretatt på et annet grunnlag enn det klager påberopte seg. Bruken av advokat "løftet" saken til tilsvarende nivå hos innklagede med en grundigere gjennomgang av hele saken som resultat.

Nemnda finner at det i denne situasjonen var nødvendig for klager å benytte advokat, i det det var en nærliggende mulighet for at tvangssalg av klagers eiendom ellers hadde blitt gjennomført dersom klager ikke hadde vært bistått av advokat.

Utgiftene til advokat er oppgitt til kr 20 000, inkludert merverdiavgift. Spørsmålet er om omkostningene var rimelige og nødvendige, helt ut eller delvis.

I denne vurderingen finner nemnda å burde ta hensyn til at det tok lang tid før klager tok kontakt med fordringshaver og innklagede for å finne en løsning. Dette skjedde først etter at tvangssalg var begjært. Klager og hennes advokat har således erkjent at tvangssalgsbegjæringen var berettiget fordi klagers innbetalinger uansett ikke var store nok til å bringe lånene fullt ut à jour. Nemnda legger derfor til grunn at klageren også selv er noe å bebreide for at forholdene ikke ble oppklart tidligere.

Etter en samlet vurdering er nemnda blitt stående ved at det er rimelig at innklagede pålegges å erstatte kr 15 000 av klagers utgifter til advokat.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

1. Klagen tas ikke under behandling for så vidt gjelder plikten til å betale inkassoomkostningene.
2. Innklagede pålegges å dekke klagers utgifter til juridisk bistand med 15 000 – femtentusen – kroner.

Rune Jensen
Leder Finansklagenemnda Inkasso